

*Bara i din
fantasi*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Bara i din
fantasi*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Bara i din fantasi

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Bara i din fantasi
är översatt från engelska av Carina Jansson efter
Gossip Girl: Only in Your Dreams

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2006, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051377

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Hon är rena Alice i Underlandet, och hennes utseende och uppträdande är en väl avvägd blandning av Hjärter Dam och en flamingo.

Truman Capote

gossipgirl.net

[topics](#)

[◀ previous](#)

[next ▶](#)

[post a question](#)

[reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Det har varit sommar i ungefär fem minuter och det är redan fyrtio grader varmt på stans trottoarer. Gudskelov att vi äntligen kan dumpa våra förskräckliga, blåvita skoluniformer - för *gott*. Om vi inte bestämmer oss för att damma av dem inför vår första Halloweenfest på college. Killar blir som galna av plisserade kjolar!

Det var svårt att överleva fyra års high school och balansera festande, shopping, studier, festande och shopping med tillräckligt mycket värdighet för att garantera oss en Ivy League-plats. Men vi klarade det, vilket diplomerna - och examenspresenterna (*vroom, vroom, vroom*) - bevisar.

Om du råkar ha gömt huvudet under en sten hela året är det vi som festar lika hårt som vi shopper, och nu när vi har införskaffat våra nya sommargarderobers är det dags att börja leka på allvar. Du känner oss och - det är okej att

erkänna det – du önskar att du var en av oss. Vi är tjejerna som strosar omkring på Manhattan i fräscha Marnisolklänningar och vem-bryr-sig-om-vi-sliter-ut-dem-flip-flops från Jimmy Choo. Vi är de solbrända-sedan-vårlovet-på- Saint-Barthéle-my-killarna som dricker Tanqueray och tonic ur antika silverflaskor på The Mets tak. Sommaren är här, och vi behöver inte längre oroa oss över tråkiga skolprov. De närmaste månaderna handlar bara om bra saker: kärlek, sex, berömmelse och *vanära*. Och på tal om det ...

Stans mest berömda tjej blir snart ännu mer berömd

Hon är redan en lokal legend, men kan hon vara på väg mot helt nya berömmelsenivåer? Som *Vanity Fair*-omslag och röda mattan-premiärer? Det ser definitivt ut så nu när **S** har lyckats landa det enda sommarjobbet värt namnet: huvudrollen i en stor Hollywoodfilm av den halvgalne regissören Ken Mogul, med supersnygge, gyllenstubbige storstjärnan **T** som motspelare. *Svim*. Att döma av hennes historia kommer **T** snart att vara hennes hjälte också utanför filmduken. Vissa lyckas verkligen med allt.

Även om alla trodde att **B** var som gjord för rollen verkar hon ha kommit över det faktum att hon förlorade mot sin bästa vän ... igen. Kanske börjar hon vänja sig, eller så är hon för upptagen av att rulla runt med sin läckre, nye pojkvän mellan perfekt pressade, krämfärgade egyptiska lakan på Claridge's Hotel i London för att bry sig. Just det – hennes stormande affär med den där snygge engelske gentlemannen lord **M** har bytt miljö från heta New York till eleganta London, och jag kan tänka mig att de verkligen utnyttjar **B**:s hotellsvit ordentligt. Lord **M**:s herrgård sägs

visserligen vara om möjligt ännu flådigare än Claridge's - så varför bor hon inte hos honom? Det får vi snart veta - rykten om hennes eskapader har redan börjat flyga över vattnet.

Upprörande information om vår favorit, den alltid lika påtände men alltid lika gullige **N**, har också nått oss här i stan - fast han är bara en bussfärd bort, i sommarälskande Hamptons. Han sliter hårt på Long Island efter den där jobbiga stjäla-Viagra-från-lacrossetränaren-och-nästan-inte-examen-episoden. Jag har hört att han redan är solbränd och svettig av all takläggning han sliter med på tränarens hus. Några av de lokala damerna brukar köra förbi bara för att få en skymt av honom i bar överkropp. Och samtidigt, på *den här* sidan av Long Island - Brooklyn, alltså - har **V** setts skörda frukterna av sin korta sejour som **B**:s sambo. Hejsan, svarta DVF-omlottklänning i siden! Bara **B** skulle lämna kvar den som om den vore en gammal tandborste. Ingen vet om **V** hade en flirt med båda medlemmarna i styvsyskonduon eller inte, men både **A** och **B** har gått vidare. Bokstavligt talat. **A** sägs ha träffat en tatuerad magdansös i Austin, Texas, med två egna boxervalpar. Tack Gud för **D** - han far omkring som en turist och spanar in stan. Det verkar som om någon är lite sentimental inför sin flytt västerut till hösten.

Era mejl

F Kära GG, jag var på Heathrows flygplats på väg till en töntig brittisk internatskola som mina föräldrar tvingar mig att gå på i sommar, när jag plötsligt får se ingen mindre än **B** - min drömtjej. Jag trodde att mina

problem var lösta, tills jag kom till campus och fick höra tre *väldigt* oroväckande rykten.

1) **B** är inte bara ihop med någon engelsk skitstövel, hon är *förlovad* med honom.

2) *Han* är redan förlovad med någon annan.

Och, knäppast av allt:

3) Lord Skitstövel tillfredsställer inte **B**:s kvinnliga behov, om du förstår vad jag menar. Han kanske blir uttröttad av all tid han tillbringar med sin fästmö?

Snälla, hjälp!

B tillgänglig igen?

P.S. Jag kan hålla på hela natten.

S Kära **B** tillgänglig igen, jag vet inte hur de gör i England, men här i USA är man *alldeles* för ung för att gifta sig vid sju-tton. Hallå, vi har, inte ens träffat våra första rumskompisar på college än! Håll ut. Ingenting varar för evigt.

GG

P.S. Hela natten alltså? Hur såg du ut, sa du?

F Kära GG, jag fick böna och be länge, men nu har jag äntligen fått pappa att hyra en sommarstuga i Southampton till mig och mina vänner. Nu är vi här, men det är ingen annan. Varför?

No Sex on the Beach

S Kära NSOTB, om du måste veta är det lite ... tja, *smaklöst* att komma till Hamptons för tidigt på

säsongen, om man inte *måste* göra det, som vissa jag känner. Men varför inte passa på medan ni väntar på resten? Ni har ju ett helt hus för er själva – gör togas av de där palmmönstrade lakanen från ABC Carpet & Home och hitta den rätta collegekänslan!

GG

Observationer

B anklagade en bagagebärare på Virgin Atlantic för att ha stulit en av hennes *många* Cosabella-stringtrosor ur hennes Tumi-duffel. Så går det när man flyger reguljärt! **S** läste – *läste*? Hallå, skolan är slut! – en sliten pocketutgåva av *Frukost på Tiffany's* på en skuggig bänk i Central Park. Det kommer hon säkert snart att berätta mer om i någon av skvallertidningarna. En svettig **N** far fram och tillbaka, fram och – min fantasi skenar iväg med mig – genom centrala East Hampton på sin gamla tioväxlade Schwinn. Vad hände med hans Range Rover? **V** var på Bonita, det där lilla rustika, mexikanska stället i Williamsburg, och bad någon torka av bordet innan hon satte sig. **B** måste verkligen ha smittat av sig. **D** gled omkring på West End Avenue i flera timmar – var tusan ska han *parkera* den där stora, blå hallick-Buicken han fick i examenspresent, förresten?

Det var allt för den här gången. Nu drar jag. Man behöver trots allt inte vara mattegeni på väg till MIT för att inse att det bara är elva sommarveckor – sjuttiosju ynkliga dagar – kvar tills vi måste ta itu med saker som studenthem, studier i modedesign och kanske en himlastormande affär med den där engelske antagligen-rätt-sötunder-sin-tweedblazer-professorn. Men nu ska vi inte gå händelserna

i förväg - det är varmt ute och det ångar redan om saker och ting. Livet är fullt av mysterier - för att inte nämna söta tjejer i prickiga bikinis och läckra killar i pastellfärgade surfarshorts. Sommaren, med sin brist på regler och scheman, är den perfekta tidpunkten för olämpligt uppträdande. Nu ska jag ta mina stora, ljusrosa Gucci-solglasögon, ett exemplar av franska *Elle*, Guerlains solskyddskräm och en randig Missoni-handduk och lägga mig i parken. Var i parken? Det skulle ni nog gärna vilja veta.

Ni vet att ni älskar mig,

gossip girl

smekmånad

”God morgon, madam!” kvittrade en kvinnlig röst med äppelkäckt brittiskt uttal.

Blair Waldorf suckade och rullade över på sidan. Hon hade varit i London i tre dagar men kände fortfarande av tidsomställningen. Inte för att hon ville klaga – det var ett lågt pris att betala för att få träffa hennes filmstjärnevackre, blåblodige pojkvän, lord Marcus.

Wendy, ett av de tre hembiträderna vars dygnetruntservice ingick i priset för Blairs lyxsvit på Claridge’s, klapprade över det ljusa parkettgolvet och ställde en tung mahognybricka på sängen som var så stor att Blair hade delat in den i fyra områden – ett för sömn, ett för ätande, ett för tevetittande och ett för sex. Men hittills hade det sistnämnda området förblivit outnyttjat.

Wendy drog undan de tunga, vinröda sammetsgardinerna från de enorma fönstren och fyllde det stora rummet med ljus. Det reflekterades mot det exklusiva guldfiligrantaket och studsade mot de förgyllda speglarna som kantade klädkammaren intill.

”Aj! ” kved Blair och drog en av de sex fluffiga gåsdunkuddarna över huvudet för att skydda ögonen mot ljuset.

”Frukosten serverad enligt önskemål, miss Waldorf”, meddelade Wendy och lyfte silverlocket från brickan för att presentera en motbjudande blandning av vattmig äggröra, enorma, flottiga korvar och stuvade tomater.

Klassisk engelsk mat. Mums.

Blair slätade ut sitt rufsiga, kastanjebruna hår och rättade till axelbanden på det blekrosa Hanro-linnet hon sovit i. Maten såg vidrig ut, men doftade ljuvligt. Nåväl, hon förtjänade väl en liten belöning? Hon hade jobbat upp en aptit i går, när hon vandrat runt i västra London och besökt olika sevärdheter.

Om man nu kan kalla Harrods, Harvey Nichols och Whistles för *sevärdheter*.

”Och er tidning”, tillade Wendy och lade ner *International Herald Tribune* på brickan med en dramatisk gest. Blair hade bett om dagstidningen när hon checkade in – en Yalekvinna måste trots allt hänga med i världsnyheter. Än sen om hon inte precis hade kommit sig för att faktiskt *läsa* något än?

”Var det allt?” frågade Wendy och snörpte på munnen.

Blair nickade och hembiträdet försvann in i vardagsrummet. Blair spetsade en av de enorma korvarna på gaffeln, tog upp tidningen och ögnade igenom förstasidan. Men det mikroskopiska typsnittet och de torra, sakliga bilderna var så tråkiga att hon inte kunde koncentrera sig. Den enda tidning hon någonsin läste var *New York Times* söndagsbilaga, om än bara för att leta efter välbekanta ansikten bland fotona från olika välgörenhetsevenemang. Varför skulle en världsvan kvinna som hon behöva läsa världsnyheter, förresten? Hon *var* världsnyheter.

Blair hade alltid varit impulsiv, men hennes resa till London hade faktiskt varit Marcus idé. Han hade gett henne flygbiljetten i examenspresent – utöver de löjligt påkostade Bvlgari-örhängena. Blair hade föreställt sig regniga veckor med kedjesex – motsvarigheten till kedjerökning – i hans enorma stenslott. De skulle bara avbryta sig för att gnaga på en kall lårfiol eller vilken sorts medeltida mat som nu fanns i slottets primitiva men välsorterade kök. Men Marcus var så upptagen av att jobba för sin far att han bara hunnit med lunch och lite snabbhågel.

Blair lade den olästa tidningen på golvet och letade på nattduksbordet efter brittiska *Vogue* – hon hade köpt på sig alla de engelska tidskrifterna för att veta vad hon skulle köpa och var hon skulle köpa det – när hennes nya, rakbladstunna Vertu-telefon började ringa vackert. Det fanns bara en person som hade hennes nya Londonnummer.

”Hallå?” svarade hon så sexigt hon kunde med munnen full av äggröra.

”Älskling”, sa lord Marcus Beaton-Rhodes med sitt charmiga brittiska uttal. ”Jag är på väg. Ville bara försäkra mig om att du var vaken, sötnos.”

”Jag är vaken, jag är vaken!” Blair kunde knappt kontrollera sin upphetsning. Hon hade tillbringat de två senaste nätterna ensam och hennes kåthet höll på att sjuda över. Hon visste inte riktigt hur de hade kommit så här långt utan att faktiskt *göra* det. Var det här deras chans till ett morgonmöte utan underkläder?

”Utmärkt”, sa han på sitt charmigt rättframma sätt. ”Då kommer jag snart. Och jag har en överraskning.”

En överraskning! tänkte Blair glatt när de avslutat samtalet. Det var *precis* den sortens telefonväckning hon behövde för att ta sig ur sängen. Hon kastade av sig kläderna på väg till badrummet. Kunde det vara rosor och kaviar? Kyld champagne och ostron? Det var lite tidigt på morgonen för det, men att döma av den senaste presenten han gett henne - Bvlgari-örhängena, med dinglande B:n i guld - var det med största säkerhet något bra. Någon lika utsökt symbol för hans eviga kärlek? Alla hemma i New York var så galet avundsjuka på hennes perfekta engelske pojkvän att de börjat sprida rykten om att han redan var förlovad. Det fanns bara *ett* sätt att sätta stopp för det ryktet för alltid - att återvända till New York med hans ring på fingret. Helst en felfri, fyrakarats, smaragdslipad diamant, fast en gammal slätklenod skulle också duga.

Så ödmjukt av henne.

Lord Marcus hade ursprungligen inbjudit henne att tillbringa sommaren i hans fars herrgård i Knightsbridge, men när han hämtat henne på Heathrow i sin gräddfärgade Bentley med privatchaufför hade de åkt raka vägen till Claridge's. "Det finns helt enkelt inte plats, älskling", viskade Marcus i hennes öra så att hans heta andedräkt gav henne ilningar längs ryggraden när receptionisten gav henne rumsnyckeln. "Och när jag kommer och hälsar på här får vi vara i fred."

Tja, det var svårt att protestera mot.

Blair var inte säker på vad Marcus pappa jobbade med, men det hade något att göra med aktier eller obligationer, och vad det än var så lät det otroligt tråkigt. Marcus var praktikant på sin fars kontor över sommaren, och de sena kvällarna och tidiga morgnarna innebar att han knappt hade någon energi över för ... sex. Blair hade bara gjort det

ett par gånger med Nate Archibald och längtade förtvivlat efter att få prova med någon som var äldre och hade mer erfarenhet, som Marcus. Inte för att sex med Nate hade varit så tokigt.

När hon dolt lukten av äggröra och tomat med mintsmakande Marvis-tandkräm skyndade hon sig tillbaka till sovrummet och hoppade upp i sängen endast iförd en svag doft av lavendeldoftande dusehtvål, Chanel No 5 och Bvlgari-örhängena som hon inte tagit av sig en enda gång sedan hon fått dem på sin examensfest på Yale Club för drygt två veckor sedan.

När Blair lämnat Vanessa Abrams lilla lägenhet i sunkiga och konstiga Williamsburg utan några planer på att flytta tillbaka till den galna värld hon brukat kalla "hemma", hade hon bestämt sig för att bo på Yale Club. Hon och lord Marcus hade träffats i hissen, och hon hade genast fallit för hans läckra uttal och prydligt strukna jeans. Ödet såg till att de fick rummen bredvid varandra, och hon kunde föreställa sig känslan av hans sexiga, engelska andedräkt mot halsen redan innan de kysst varandra första gången - vilket de gjorde samma kväll. Sedan hon lättat sitt hjärta för honom över sex eller sju drinkar var Blair så övertygad om att hon hittat mannen i sitt liv att hon praktiskt taget kastat sig över honom. Hon var för berusad - och han var för väluppfostrad - för att de skulle kunna göra mer än kyssas. Men *det* skulle det snart bli ändring på.

Blair drog täcket över sig, tände en cigarett och anlade ett ansiktsuttryck som sa: *Jag är på smekmånad och helt utsliten av allt sex, men vad tusan - vi gör det igen.* Hon tog upp tidningen från golvet och lade den på täcket så att det såg ut som om hon läste den. Perfekt. En intellektuell sexgudinna. En världsvan kvinna som läste allt om

internationella kriser – och som föredrog att diskutera nämnda kriser i *sängen*. Om hon bara haft ett par snygga femtiotalsläsglasögon att sätta på näsan.

Bara för att jag ska kunna se dig naken bättre!

Som på beställning slog lord Marcus upp sovrumsdörren och Blair vred långsamt på huvudet, som om hon knappt kunde slita sig från den aktuella fjäderfjäbristen i Asien. Marcus var klädd i en perfekt skräddad, svart sommarkostym och en olivgrön t-shirt från James Perse som fick hans fantastiska gröna ögon att se allvarliga, djupa och väldigt löftesrika ut.

”Vad gör du?” frågade han och rynkade sina gyllenbruna ögon. ”Jag sa ju att jag hade en överraskning.”

”Jag har en överraskning till dig också”, kuttrade Blair sexigt. ”Kom och titta under täcket.”

”Inte nu”, svarade han otåligt. ”Klä på dig, älskling.”

”Jag vill inte”, klagade Blair och plutade med munnen.

Han skyndade sig genom rummet och gav henne en snabb puss på näsan. ”Senare”, lovade han. ”Klä nu på dig och kom ner till lobbyn.” Sedan vände han på klacken och lämnade henne ensam i rummet med sin parfymerade, välfuktade och välrakade nakna kropp.

Hon hoppades innerligt att det var en väldigt bra överraskning.

Blair kom ut ur den panelklädda hissen i en hastigt utvald ensemble: en chokladbrun Tory Burch-tunika (tack, Harrods), favoritjeansen från True Religion och klumpiga, guldfärgade Marc Jacobs-sandaler. Hon såg ut som en jetsettare på semester. Perfekt för en helgutflykt till Tunis i lord Marcus privata jetplan. Kunde *det* vara överraskningen?

Den ståtliga, kristallkroneupplysta hotellobbyn surrade av aktivitet, men Blair märkte att sorlet lade sig lite när hon med klapprande steg gick över marmorgolvet till den stoppade sammetssoffan där Marcus satt och väntade på henne. Han var så jäkla snygg att Blair inte kunde låta bli att beundra honom, som om han varit en målning eller en ovanlig skulptur, och det var svårt att låta bli att dra fingrarna genom hans tjocka, vågiga, gyllenbruna hår. Hon var så hänförd av sin attraktive engelske älskare att hon knappt märkte att han höll någon i handen - någon som *definitivt* inte var Blair.

Hallå?

Blair glömde den romantiska resan till Afrika och spände blicken i blondinen med hästansikte som höll hennes pojkvän i handen. *Vad i helvete?*

"Äntligen, Blair", hälsade lord Marcus och reste sig upp utan att släppa blondinens hand. "Det här, älskling, är min kära kusin Camilla, som jag berättade om. Min tvillingsjäl. Hon är på besök i stan i några veckor. Vi var nästan som tvillingar när vi växte upp! Är det inte en fantastisk överraskning?"

"Fantastisk", ekade Blair och sjönk ner i en av fåtöljerna. Hon mindes inte att han nämnt någon kusin Camilla.

Men hon hade å andra sidan aldrig varit särskilt bra på att lyssna.

"Det är så roligt att få träffa dig", sa Camilla och tittade på Blair över sin långa, framträdande näsa - den sortens snok inte ens världens bästa plastikkirurg kunde göra något åt. Hennes bleka, engelska hy var täckt av komiska mängder beige puder och rött rouge. Benen var clownaktigt långa och magra, som om hon spänts fast i en

sån där gammaldags förlängningsmaskin Blair hade försökt hitta på eBay.

”Mimi dök upp helt oanmäld i går morse”, förklarade lord Marcus. ”Som en stackars lösdrivare med väskan i handen”, tillade han skrockande.

”Ja, lyckligtvis kan jag ju alltid räkna med att min älskade Mar-mars hem är öppet för mig”, sa Camilla översvallande och drog nonchalant sin lediga hand genom sitt långa, blonda hår. Hår som lätt skulle kunna klippas av mitt i natten.

Vänta lite - hans *hem*?”

”Bor du hemma hos honom?” frågade Blair burdust och hatade redan Camilla med de sneda tänderna och den fula, gula solklänningen som antagligen kostade hur mycket som helst men såg ut som en bordsduk. ”Jag trodde inte att det fanns plats där.”

”Det finns alltid plats för *familjen*”, svarade lord Marcus och kramade Camillas klolika hand innan han vände sig mot Blair. ”Oroa dig inte, älskling. Vi kommer att få jätteroligt tillsammans, allihop.”

Säkert.

en är ensam

”Archibald!” gästade coach Michaels upp mot taket. ”Sätt fart och banka nu, din latmask. Med en gång!”

”Ja, sir”, muttrade Nate Archibald medan tränaren satte sig i sin blå minivan och backade ut från uppfarten.

Coach Michaels tutade glatt innan han försvann nerför gatan. Nate såg framför sig hur han stoppade i sig Viagra och runkade till porrtidningarna han antagligen förvarade i handskfacket.

Skitstövel, tänkte Nate. Svetten sved i ögonen när han drog en hand över pannan och stirrade på de svarta takpannorna. *Idiot*, sa han till sig själv för hundrade gången den morgonen. Klockan var bara nio, men den brutala solen gassade, de sträva takpannorna skrapade sönder hans knän och han hade ont i ryggen. Nate rätade på sig och drog av sig den genomsvettiga, limegröna Stussy-tröjan. Sedan lade han ifrån sig hammaren och satte sig ner, trots att taket var så varmt att han kände hur det brände i ändan genom shortsens.

Han grävde i fickorna efter den ömsint handrullade jointen han varit smart nog att gömma där i går kväll. Sedan tog han upp den gula plasttändaren han förvarade i ena strumpan, tände jointen och tog ett rejält bloss.

En riktig arbetarfrukost.

Han fick betala för sitt misstag, den saken var klar, men Nate var fast besluten att inte låta det förstöra hela sommaren. Hans dagar tillhörde coach Michaels, men nätterna var fortfarande hans egna och han hade sina föräldrars ställe på Georgica Pond för sig själv, eftersom de föredrog den totala avskildheten på sommarstället i Mount Desert Island i Maine.

Nate öppnade mobiltelefonen och scrollade igenom kontaktlistan tills han kom till den första personen han kände som hade hus i Hamptons. Det tjänade ingenting till att slösa bort en perfekt festmöjlighet.

”Hej, det är Charlie”, sa den inspelade rösten. ”Jag är utomlands ett par veckor, men lämna ett meddelande så hör jag av mig när jag kommer tillbaka. Hörs.”

Jäklar. Nate lade på utan att lämna något meddelande.

Han scrollade lite till, tills han kom till Jeremy Scott Tompkinson, en annan kompis från skolan. Nate hade ett vagt minne av att Jeremy skulle ägna sommaren åt teaterlektioner i Los Angeles eller något annat töntigt.

Den enda han med säkerhet visste var i Hamptons var Anthony Avuldsen, så han provade med honom. Inget svar. Anthony låg antagligen och sov – ingen vettig människa var vaken vid den här tiden på dygnet.

Nate rynkade pannan och tog ett bloss till. Han kunde bara föreställa sig den oändliga raden heta, svettiga dagar och tysta, ensamma nätter tills det blev höst och han äntligen fick packa och åka till Yale.

Stackars liten.

Från sin plats på taket kunde Nate se tränarens stora trädgård, som han skulle sköta om de närmaste veckorna. Han hade varit så försjunken i tankar att han inte ens lagt märke till det bästa med utsikten – tränarens hustru som

låg topless bredvid poolen och njöt av morgonsolen. Hon hade barn och var inte ung, men heller inte särskilt gammal. Hennes bröst hade åtminstone åldrats väl. Nate hade sett *Mandomsprovet*, och han hade aldrig varit med en äldre kvinna. Att jobba gratis för tränaren kanske inte behövde vara så tokigt.

Eller så hade han fått solsting.

v:s möte med ödet

Vanessa vinglade lite i sina höga, svarta Celine-sandaler – okej, de var egentligen Blairs, men hon visste att hennes före detta rumskamrat aldrig skulle komma tillbaka till Williamsburg för att hämta det hon lämnat kvar – när hon gick över kullerstenarna i alldeles-för-trendigt-för-att-vara-ett-ställe-som-stinker-ruttet-kött Meatpacking District mot den omärkta, rostiga dörren till våningen där Ken Mogul både bodde och hade sitt kontor.

Trots att hennes klasskamrat Serena van der Woodsen – på fyllan, på Blairs vilda examensfest några veckor tidigare – lovat att lägga ett gott ord för Vanessa, hade hon inte räknat med att höra av Ken Mogul igen. Tidigare samma år hade han blivit intresserad av hennes karriär när en nästan barn- förbjuden liten filmsnutt, som hon tagit av Jenny Humphrey och Nate Archibald i Central Park, hamnat på Internet. Han hade då försökt bli hennes mentor, men Vanessa gillade inte tanken på att *någon* skulle ta henne under sina vingars beskydd och att jobba med en stor Hollywoodproduktion i Los Angeles var inte precis hennes grej. Hon var mer av en döda-duvor-och-använda-kondomer-amatör än en skapare av stora kassasuccéer, men *Frukost på Fred's* skulle filmas på hennes hemmaplan, på Barneys. Det var frestande att se det som en lärorik

erfarenhet. Ändå var det något med projektet som fick henne att känna sig illa till mods.

Hon ringde på porttelefonen, som bara var märkt med regissörens initialer, och fumlade nervöst på sina kläder medan hon väntade. Nästan allt hon hade på sig var sådant Blair lämnat kvar. Hon hade kombinerat en svart, ärmlöst Mayle-topp med sina egna slitna svarta jeans, Blairs Celine-sandaler och den stålgrå skinnväskan från DKNY som Blair brukat ha sin laptop i. Looken var sofistikerad och konstnärlig - hon såg ut som någon som inte brydde sig om sånt som att se sofistikerad ut.

Som om hon *någonsin* hade brytt sig?

Plötsligt öppnades dörren av en otroligt lång tjej i superkorta, avklippta jeans och ett rosa linne. Hennes hud var mörkbrun och felfri, hennes hår långt, kolsvart och spikrakt, och hennes ögon var stora, gröna och glittrande. Hon log och visade en perfekt, vit tandrad.

För att jag ska kunna äta upp dig ...

"Ja?" sa den afroasiatiska modellgudinnan med en fientlig grimas. Hon såg nästan ut som en ondskefull karaktär i Xbox-spelet Jade Empire, och Vanessa föreställde sig att hon skulle kunna bli halshuggen bara tjejen gjorde en snabb rörelse med sina långa, smala, dödliga handleder.

"Eh, hej, jag är här för att träffa Ken."

"Kom upp", muttrade Jade Empire och vände sig om.

Den tunga ståldörren slog igen bakom Vanessa när hon följde henne uppför en smal betongtrappa och in i ett stort, ljust och öppet rum. En skog av rostiga ståpelare stöttade det välvda taket och en fönstervägg ståtade med en otrolig utsikt över Hudson River. Det enorma utrymmet var avdelat av en lång, öppen bokhylla och där vimlade av tunga konstböcker, vinylskivor, inramade fotografier och dammiga

vaser. Det senaste Arcade Fire-albumet dånade ur små Bose-högtalare som satt fastskruvade i bokhyllan.

”Han är här inne nånstans”, sa Jade Empire ointresserat. ”Du har väl bokat tid?”

”Jag tror det.”

”Bara vänta här då, han dyker upp förr eller senare. Lycka till med vad det nu gäller.” Hon ryckte på axlarna, sparkade av sig sina pärlprydda kinesiska tofflor och försvann in bakom bokhyllan.

Vanessa vände sig mot en vägg som var klädd från golv till tak med inramade fotografier i olika storlekar. Hon kände igen några av foton - Ken Mogul hade själv tagit dem. Innan Vanessa träffade filmskaparen hade hon avgudat honom, och hon kände till allt han någonsin hade gjort. Hans favoritplats i världen var ön Capri i Italien, och innan han började göra film hade han varit en berömd fotograf. Bland konstnärliga foton av halvnakna modeller som strosade runt på skräpiga tunnelbanestationer fanns foton av Ken själv på olika nattklubbar, i sällskap med berömdheter som Madonna, Angelina Jolie, Brad Pitt och David Bowie.

”Gillar du dem?” frågade en skrovlig röst bakom henne.

Vanessa vände sig om och fick se Ken Moguls spända, skäggstubbiga ansikte. Han verkade stressande nog aldrig blinka, och nu såg han på henne med lätt blodsprängda, utstående blå ögon och ett märkligt leende på läpparna. Han var klädd i en rutig flanellväst och gamla Levi's som var avklippta vid knäna.

”Så här är det”, fortsatte han utan att vänta på något svar. Han vände på klacken och Vanessa hade inget annat val än att följa efter honom, förbi den stora bokhyllan och in till ett kontor med ett fönster stort som en garagedörr.